

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος

Λέον θεόφρον πανόλβιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ τελείαις καθάρσεσι, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστη σου, καθαρῶς προσκολλώμενος, φωτὸς ἐνθέου ἔμπλεως γέγονας, καὶ χαρισμάτων θείων τετύχηκας, πάθη ἀνίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καὶ προσευχῶν, μάλιστα, ἀκάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λέον τῷ ὄντι μακάριος, Ἀρχιερεὺς γεγονῶς, ἐπὶ χλόην ἐξέθρεψας, ράβδῳ θείας πίστεως, ὡς ποιμὴν ἀληθέστατος, ὀρθοδοξίας καὶ τελειότητος, τὴν σὴν ἀγέλην σθένει τοῦ Πνεύματος, ἧς κατενώπιον, ἐκτελῶν τεράστια, θεοπρεπῶς, κλέος ἀναφαίρετον, ἐκκληρονόμησας.

Ἐλαιον θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προϊόν, βλαστανούσης ἀέναον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχιποίμενος, καὶ τῷ τῶν ὄλων, Θεῷ βοήσατέ ὁ ἐν Ἁγίοις σου θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς οἴκτειρον, ὡς ἀγαθός, πίστει ἐορτάζοντας, τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δεῦρο ψυχή μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρῶν κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τὴ Παρθένω βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Διὰ τὸ πλῆθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβερᾶς με, ῥύσαι κολάσεως, καὶ κατασκηνώσον, ἐνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρά, ἡ διαιωρίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος Τέκνον ἡμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλεύ γῆ κλονεῖται, καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου δὲ καταπέτασμαῖ καγῶ πῶς Τέκνον, οὐ διαρρήξομαι, σπλάγγνα καὶ ὄμματα; παρειὰς γλυκύτατε καταξανῶ, ἀδίκως σὲ θνήσκοντα, βλέπουσα Σώτέρ μου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἢ, Ἀκροστιχίς.

Λέοντα πηγὴν ὄντα θαυμάτων σέβω. ὁ Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Υγρὰν διοδεύσας ὥσει ξηράνυ καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Λαμπτήρὰ σε θεῖον ἢ τοῦ Χριστοῦ, φαιδρὰ Ἐκκλησία, κεκτημένη Λέον σοφέ, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου φρυκτωρίαις, καὶ τῶν θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται.

Ἐκ βρέφους ἀνέθηκας σεαυτόν, τῷ πάντων Δεσπότη, καὶ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν, ζώσα τούτῳ γέγονας θυσία, θύων σαυτὸν ἀναιμάκτως Μακάριε.

Ὁ βίος σου φέγγει τῶν ἀρετῶν, κατηγλα ἰσμένος, καὶ θαυμάτων ταῖς ἀστραπαῖς, καθωραῖσμένος θεοφόρε, περιφανῆ σὲ τοῖς πάσιν εἰργάσατο.

Θεοτοκίον

Ναὸς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ, ἀμόλυντε Κόρη, τοῦ οἰκίσαντος ὑπὲρ νοῦν, ἐν σοὶ Θεοτόκε κα τὴν πλάνην, ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν βροτῶν ἐξοικίσαντος.

Ἦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σὺ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ

σή, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόφρονε».

Τὰ σωτήρια Πάτερ, καὶ εὐσεβῆ δόγματα, τῆς ὀρθοδοξίας φυλάττων ἀδιαλώβητα, ποιμνὴν ἐξέθρεψας, ἐπὶ νομὰς ζωηφόρους, καὶ πρὸς ἐπουράνιον, μάνδραν εἰσήλασας.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὕψει, τῶν ἀρετῶν Ὅσιε, χρίσμα ἱερὸν ὑπεδέξω, καὶ τὸν Πανύψιστον, πανσόφως ἦνεσας, ὑψηλοτάτη καθέδρα, λειτουργήσας χάριτι, τούτῳ ὡς Ἄγγελος.

Πειρασμοὺς ὑπομείνας, διὰ Χριστὸν Ὅσιε, τῆς ἀθανασίας μετέσχεσ καὶ τῆς θεώσεως, μύρον εὐῶδες δέ, διηνεκῶς ἀναβλύζον, ἀγιάζεις πίστει σοί, τοὺς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον

Ἡ λαβὶς ἡ τοῦ θεοῦ, καὶ φωταυγοῦς ἄνθρακος, βᾶτος ἡ πυρὶ μὴ φλεχθεῖσα, τῷ τῆς θεότητος, τὰ φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, τοῦ πυρὸς ἐξάρπασον, διαιωνίζοντας.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Μέγας ἥλιος τῆ οἰκουμένη, ἀνατέταλκας τῶν ἀρετῶν σου, ἀναλάμψει καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγήσας Πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ ἀφανίσας παθῶν ἀμαυρότητα Ἰεὸν Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριός Ἄυτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι τέκνον! πῶς πάσχεις θέλωνύ ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας ἐκατοστεύοντα, στάχυν ἦνεγκας Πανόλβιε, ἀρετῶν ἐνθέων καὶ ἰάσεων.

Ἡ ἅγια σου Ἄγιε, θήκη ἀενάως ἔλαιον ἅγιον, ἀναβλύζει ἀγιάζουσα, τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοί.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρῶν, δαιμόνων φυγαδευτήριον, Ἱεράρχα, ἐχηρημάτισας, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον

Ὁ τοῖς πάσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χορεῖται ἐν τῇ νηδύϊ σου, διασώζων με χρηστότητι, τὸν βεβυθισμένον ἁμαρτήμασιν.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιονύ ἄλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νοὶ καθαρωτάτω, νοῦν τὸν πάντων αἴτιον ἐνοπτριζόμενος, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, χαρισμάτων τὴν αἴγλην θεόπνευστε, καὶ τῶν ἰαμάτων, τὰς ἱεράς φωτοχυσίας δι' ὧν λύεις παθῶν τὴν σκοτόμαιναν.

Τὸν ἀπάταις δαιμόνων, πάντας τοὺς πιστεύοντας Χριστῷ μωραίνοντα, τῷ πυρὶ δικαία, παραδέδωκας ψήφω Μακάριε, καὶ ψυχὰς ἐρρύσω, τῆς ὀλεθρίου τουτου βλάβης, ὡς Ποιμὴν ἀληθῆς καὶ σωτήριος.

Αναφθείσης ἐν μέσῳ, ἔστης ἀκατάφλεκτος πυρὰς Ἀοίδιμεύ ἢ γὰρ θεία δρόσος, τοῦ Ἁγίου ἐκύκλου σὲ Πνεύματος, ὡς Ἱερομύστην, ὡς λειτουργὸν τῆς θείας δόξης, ὡς τῆς ἄνω λαμπρότητος μέτοχον.

Θεοτοκίον

Θεωρήσαντες πάλαι, ἐνθεαστικώτατα θεοχαρίτῳ, οἱ σεπτοὶ Προφῆται, μυστηρίου τὸ βάθος τὸ ἄφραστον, τῆς σεπτῆς λοχείας, σοῦ τῆς ἀγνῆς ποικιλοτρόπως, ὡς ἐχώρησαν τοῦτο προήγγειλαν.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισέ καὶ δέομαι ὡς, Ἰωνάσῃ Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ἀόμματοι τὴ ἐντεύξει σου Πάτερ, ἐκομίσαντο τὸ βλέπειν θεόφρονό τὸν γὰρ Χριστόν, συνεργὸν κεκτημένος, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, κτησάμενος διηνεκῶς, τὰς αἰτήσεις πλουσίας ἐλάμβανες.

Ἵπῆρξας τῷ βασιλεῖ θαυμάσιε, φοβερῶτατος ἠνίκα προβαίνων, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ταῖς αὐτοῦ ἐπεφέρου, τῷ ἱματίῳ σου ἄπτοντας ἄνθρακας, ἐδόξαζε γὰρ σὲ Χριστός, ὄντῳ βίῳ σου Λέον ἐδόξασας,

Μυρίζει σου ἢ σορὸς τῶν λειψάνων, καὶ προχέει ἀενάως Παμμάκαρ, ὡσπερ πηγὴ, καθαρὰ καὶ εὐώδης, ἔλαιον θεῖον, δι' οὗ φυγαδεύονται, νοσήματα ἐκ τῶν Πιστῶν, καὶ ὑγεία τοῖς χρήζουσι δίδοται.

Θεοτοκίον

Ἀγίασον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἢ τὸν Ἅγιον κύησασα Λόγον, τὸν ἀληθῶς, ἐν ἀγίοις ὡς θέμις, ἀναπαυόμενον μόνον Θεὸν ἡμῶν, καὶ δίδου μοι ὡς ἀληθῶς, κατανύξεως ὄμβρους Πανάμωμε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τὸν ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθέντα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν χάριν ἀνειληφότα, πάντες τοῖς ἄσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τὸν φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόμαχόν αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος

Τράνωσόν μου τὴν γλῶσσαν Χριστέ μου, καὶ παράσχου μοι λόγον, ὁ τῶν λόγων δοτήρ, καὶ παροχεὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἰσχύσω ἐγκωμιάσαι τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τὸν βίον ὅλον, ὃν ἐν τῇ γῆ διαπύρω ἀγάπη ἐτέλεσε, καὶ εἴληφεν οὐρανόθεν τῶν ἀπείρων θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ τῶν δογμάτων τὴν δύναμιν, δι' ὧν τὴν Ἐκκλησίαν κατηύγασεν αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Συναξάριον

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Οἰμὲν νεκρὸς Λέοντος, εἶ δ' οἴου πύθη,
- Πάντως ἐροῦμεν. Τοῦ προέδρου Κατάνης.
- Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευσαν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαδῶκ, Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰκοσιοκτῶ.

Στίχοι

- Φέρει σὺν ὀκτῶ καὶ Σαδῶκ Ἐπισκόπω,
- Ἡ δωδεκαπλὴ Μαρτύρων δεκάς ξίφος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

Στίχοι

- Πολλῶν ἰδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων,
- Πολλὰς θανῶν εὔρηκεν ἀντιμισθίας.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης.

Στίχοι

- Ῥώμης Ἀγάθων οἶακας διευθύνας,
- Πρύμναν ἔκρουσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες Ἐὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τάξεις τῶν θείων Ἀσωμάτων, μετὰ σώματος μιμούμενος θεόφρον, ἐλειτούργεις Θεῶ, ἀπαύστως ὠαμέλπων Ἐὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦ τὰ κωφεύοντα Παμμάκαρ, δι' ἐντεύξεως ἠνέωξάς σου θείας, καὶ χωλοῖς προφανῶς, παρέχεις εὐδρομίαν, Ἐὐλογητὸς εἶ μέλπουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύματι θείῳ τοῦ Δεσπότη, ἀκατάφλεκτος διέμεινας ἐν μέσῳ, εἰσελθὼν τοῦ πυρός ὁ μέτοχος δὲ τούτου, κρίσει δικαία φλέγεται, Ἡλιόδωρος εὐχή σου.

Θεοτοκίον

Σοῦ τὴν νηδὺν μὴ καταφλέξαν, τῆς θεότητος τὸ πῦρ Παρθενομήτορ, σωματοῦται ἐκ σοῦ, τὰ πέρατα φωτίζον, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησί διὰ τούτῳ σε ὑμνοῦμεν.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων Ἐὐλογοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐξεχύθη χάρις, Πάτερ σοῦ τοῖς χεῖλεσιν ἱερομύσταυ διὰ τοῦτο Λέον, ὁ Θεὸς σὲ ἔχρισεν Ἀρχιερέα, τοῦ λαοῦ βοῶντα Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλεῖ Παμμάκαρ, τῷ διαιωνίζοντι εὐαρεστήσας, ἐπιγείῳ Λέον, βασιλεῖ παρέστηκας ἄνθρακας φέρων, καὶ τὴν τούτου Πάτερ, καταπλήττων ἔννοιαν, ταῖς θαυματουργίαις, ταῖς λίαν παραδόξοις.

Ὡς ἐλαία Πάτερ, φυτευθεὶς κατάκαρπος οἴκῳ Κυρίου, φέρεις μετὰ τέλος, ἐκ τοῦ θείου σκήνους σου ἔλαιον θεῖον, Πιστῶν πᾶσαν νόσον, ἀπελαύνων πάντοτε, τῶν εἰς σὲ μετὰ πόθου, σοφὴ προσπεφευγόντων.

Θεοτοκίον

Ὁ βουλήσει πάντα, ἐκτελῶν Πανάμωμε εὐλογημένη, βουλευθεὶς καὶ μήτραν, τὴν σὴν κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ὠράθη, καὶ ἐθέωσέ με, φθαρέντα τὸ πρότερον, τοῦ ἀπατεῶνος, κακίστου συμβουλία.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρητον Θεοῦ συγκατάβασιν ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μετὰ καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἵνα σὲ θείαις ἐν φωναῖς, μακαρίζωμεν ὁσίως βιώσαντα, καὶ τὰ οὐράνια, περιπολοῦντα καὶ ἀγαλλόμενον, παθῶν καὶ θλίψεων ἡμᾶς, εὐχαίς σου διάσωζε, καὶ περιστάσεων, Ἱεράρχα καὶ Ποιμὴν ἀξιόγαστε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀληθινῆς, γεγονῶς Πάτερ ἀμπέλου ἐβλάστησας, ἀρετῶν βότρυας, θαυμάτων γλεῦκος ἐναποστάζοντασὶ ἐξ οὗ οἱ πίνοντες πιστῶς, ὑγίαν κομίζονται, καὶ ἀγαλλίασιν, εὐφημοῦντές σε ἀεὶ Λέον Ὅσιε.

Σώμά σου γέγονε ναός, Ἁγίου καὶ σεπτοῦ Πάτερ Πνεύματος καὶ νῦν κατάκειται, τοῦ θείου ἔνδον ναοῦ, ὄν ἡγείρας, εἰς δόξαν Λέον καὶ τιμὴν, Λουκία τῆ μάρτυρι, θαυμάτων βρύων ἡμῖν ποταμοῦς τοῖς εὐσεβῶς σὲ γεραιόρουσι.

Ἥλιος ὄφθης φωταυγῆς, ἀρετῶν λαμπαδουχίαις τὰ πέρατα περιουγάζων ἀεὶ καὶ νῦν πρὸς φέγγος

μετέβης ἄρρητονύ τὴν φωτοφόρον σου διό, μνήμην ἐορτάζοντας, Λέον Πανόλβιε, σκοτασμοῦ πάντα δεινοῦ ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φρίττω σου μόνη Βασιλεῦ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ δέδοικα, ἄμετρα παίσας σοί, καὶ μεταγνώσει μὴ βελτιούμενοσὺ ἀλλ' ὡς ὑπάρχων ἀγαθός, ἐπίστρεψον σῶσόν με, τῆς Κυησάσης σε, εὐπροσδέκτοις, Ἰησοῦ παρακλήσεσι.

Ἐξαποστειλᾶριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Λαμπτήρα καὶ διδάσκαλον, καὶ Ἱεράρχην μέγιστον, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γνωρίζει σε Ἱεράρχαυ τὰ τέκνα ταύτης Ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, Λέον θεόφρον ἅγιε, αἰρετικοὺς ἐκδιώξας, καθάπερ θήρας ἀγρίους.

Θεοτοκίον

Κατάνης ὁ πολύφωτος, ἀστὴρ καὶ διαυγέστατος, τερατουργὸς Ἱεράρχης, Λέων ὁ μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, Ἀγνή τρανῶς ἐκήρυξε, νῶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶματιύ ἦν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν, σαφῶς Θεοῦ ὡς Μητέρα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.